

DEKRET

o fundacjach i o zatwierdzaniu darowizn i zapisów.

Art. 1. Fundację można powołać do życia przez rozporządzenie między żyjącymi lub przez testament.

Art. 2. Akty, o których mowa w art. 1, o tyle tylko skutek prawny mieć będą, o ile zostaną przez właściwą władzę zatwierdzone. Z chwilą zatwierdzenia fundacja uzyskuje charakter osoby prawnej.

Art. 3. Z chwilą zatwierdzenia fundatur lub jego następcy obowiązani są przekazać fundacji przeznaczony dla niej majątek.

Art. 4. Zatwierdzenie fundacji nie tamuje osobom trzecim możliwości dochodzenia praw swoich do majątku fundacyjnego na drodze sądowej.

Art. 5. Powołanie do życia fundacji przez rozporządzenie między żyjącymi może nastąpić jedynie w akcie notarialnym. W razie utworzenia majątku fundacyjnego drogą składek publicznych, przewidzianych w art. niniejszym akt przez organizatora składki zeznanym zostaje.

Art. 6. Notariusze winni składać władzy właściwej odpisy zeznanych u nich lub złożonych do nich na przechowanie aktów fundacyjnych i testamentów. Spadkobiercy fundatora i wszyscy interesowani mogą również właściwej władzy akt fundacyjny do zatwierdzenia przedstawić.

Art. 7. Władzą właściwą do zatwierdzania fundacji jest każdy minister w stosunku do fundacji, której przedmiot w zakres jego kompetencji wchodzi. Jeżeli fundacja obejmuje przedmioty, wchodzące w zakres kompetencji dwóch lub więcej ministrów, w takim razie zatwier-

dzenie fundacji winno nastąpić za podpisem wszystkich zainteresowanych ministrów.

Art. 8. Każde ministerstwo prowadzi według wzoru, który będzie przez Radę ministrów zatwierdzony, rejestr fundacji, do jego kompetencji należących, do którego statutu fundacji dołączone być winny; o wszelkich zmianach w statucie fundacji, a także o każdym powiększeniu się lub zmniejszeniu kapitałów lub majątków nieruchomości, należących do fundacji, wzmianka w rejestrze uczynioną będzie.

Art. 9. Każda fundacja mieć będzie statut, określający: cel fundacji, czynności, do których podejmowania fundacja, jako osoba prawna, jest uzdolniona i organizację zarządu.

Art. 10. Jeżeli akt fundacyjny nie zawiera statutu fundacji, albo też statut projektowany w akcie jest wadliwy albo niedostateczny, a fundator żyje, w takim razie władza zatwierdzająca uczyni zatwierdzenie zależnem od przedstawienia statutu lub poczynienia w przedstawionym statucie zmian, stosownie do postawionych wymagań.

Art. 11. Jeżeli akt fundacyjny nie zawiera statutu fundacji, lub też zawiera statut wadliwy albo niedostateczny, a fundator nie żyje, jako też gdy fundacja powstała drogą składek publicznych, władza zatwierdzając fundację sama statut nada, zmieni lub uzupełni.

Art. 12. Gdy inna organizacja okaże się niemożliwą lub niecelową, władza zatwierdzając fundację, może postanowić w statucie objęcie fundacji we własny zarząd. Jeżeli fundator żyje, nastąpić to może tylko za jego zgodą.

Art. 13. Minister w stosunku do fundacji, której przedmiot w zakresie kompetencji jego wchodzi, ma prawo nadzoru nad organami zarządu fundacji i w tym celu żąda od nich przedstawienia sprawozdań i rachunków, a także wstrzymać lub uchylać, z zachowaniem praw osób trzecich, wykonanie rozporządzeń tych organów, o ile by były z aktem fundacyjnym, statutem fundacji lub prawem niezgodne albo dla fundacji szkodliwe.

Jeżeli zarządy fundacji pełnią swoje czynności wadliwie lub niedbale, minister wzywa je do należytego pełnienia obowiązków, a w razie nieskuteczności wezwania powoła na ich miejsce innych zarządców lub też zastosuje przepis art. 12.

Jeżeli fundacja wchodzi w zakres kompetencji kilku ministrów, prawo nadzoru służyć będzie temu z pośród nich, który w drodze porozumienia pomiędzy nimi jednocześnie z zatwierdzeniem fundacji wyznaczony zostanie.

Art. 14. Jeżeli ministerstwo, w którego zakres wchodzi fundacja, nie posiada organów specjalnych do sprawowania nadzoru, względnie zarządu, Rada ministrów na wniosek właściwego ministra może organizację nadzoru, względnie zarządu, z udziałem innego ministerstwa postanowić.

Art. 15. Podejmując czynność przewidzianą w art. 11 i następnych, władza zatwierdzająca starać się będzie o możliwe dostosowanie zarządzeń swoich do domniemanych intencji fundatora.

Art. 16. Przepis 1 cz. art. 2 i art. 7 odnosi się nie tylko do fundacji stanowiących przedmiot niniejszej ustawy, ale także do darowizn i zapisów na rzecz istniejących osób prawnych.

Art. 17. Fundacje, zapisy i darowizny, prawnie przed wejściem w życie niniejszej ustawy zatwierdzone, nowego zatwierdzenia nie wymagają; jednakowoż, jeżeli nie mają określonej dostatecznie organizacji, przepisy art. 11, 12 i 15 niniejszej ustawy będą i do nich zastosowane. Pozatem przepisy niniejszej ustawy uzyskają moc wsteczną w stosunku do fundacji darowizn i zapisów przed jej ogłoszeniem powstałych.

Art. 18. Władza właściwa może odmówić zatwierdzenia fundacji oraz darowizn i zapisów, wymienionych w art. 16, wówczas gdy uzna że fundacja, darowizna lub zapis jest przeciwny prawu, dobrem obyczajom, albo też nie odpowiada względem pożytku publicznego.

Art. 19. Gdy osiągnięcie celu fundacji stanie się niemożliwe lub przeciwnie względem dobra publicznego, zmiana przeznaczenia fundacji i wogóle jej statutu lub też zniesienie fundacji będzie mogło być z zastosowaniem art. 15 wyrzeczone w drodze dekretu władzy najwyższej.

Art. 20. Decyzje ministrów w przedmiotach, niniejszą ustawą objętych, winny być doręczane fundatorom albo ich spadkobiercom lub zapisobiercom ogólnym, wykonawcom testamentowym i zarządom obdarowanych instytucji, a także ministrowi sprawiedliwości jako prokuratorowi naczelnemu. Jeżeli osoby, o których mowa w niniejszym art. nie są wiadome, lub też ich miejsca zamieszkania nie są ministerstwu znane, albo też przebywają za granicą, w takim razie ogłoszenie w Monitorze Polskim będzie miało w stosunku do nich skutki prawne doręczenia.

Art. 21. Decyzje ministrów, o których mowa w poprzednim art., mogą być przez każdego zainteresowanego, a także przez ministra sprawiedliwości zaskarżone do Trybunału Administracyjnego, a dopóki ten utworzony nie będzie, do Rady ministrów w terminie 2-miesięcznym od daty doręczenia lub ogłoszenia. Wniesienie zażalenia z wyjątkiem zażaleń na decyzje w czynnościach, przewidzianych w art. 13, wstrzymuje wykonanie decyzji.

Art. 22. Wszelkie poprzednie prawa i rozporządzenia, przedmiotu niniejszą ustawą objętego dotyczące, w szczególności zaś przepisy z dn. 17/VII 1871 roku oraz rozporządzenie Gen. Gubernatorstwa Warszawskiego z dn. 10/I 1917 r. zostają uchylone.

Art. 23. Moc obowiązująca niniejszej ustawy rozciąga się na tę część Państwa Polskiego, która stanowi terytorjum dawnego Królestwa zwanego Kongresowem.

Art. 24. Wykonanie niniejszej ustawy właściwym ministrom, każdemu w jego zakresie, powierzonym zostaje.

Dan w Warszawie dnia 7 lutego 1919 roku.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister:

Jan Łukasiewicz